

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/355/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112210663
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1112210663.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: F. I., bytom I., G. X, zastúpenom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská 20, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 23. januára 2013, č.k. 11C 78/2012-114, jednohlasne taktó

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti priznania úrokov z omeškania m e n í tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 691,86 eur od 24.04.2012 do zaplatenia, vo zvyšnej napadnutej časti úrokov z omeškania návrh z a m i e t a a v napadnutej časti zaplatenia istiny, rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,11 eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Ľubomíra Hlbočana, advokáta so sídlom v Bratislave, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 833,12 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 24.04.2012 do zaplatenia, vo zvyšnej časti požadovaného úroku z omeškaniam návrh zamietol a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 354,43 eur. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III zo dňa 16.11.2006 bolo voči navrhovateľovi začaté trestné stíhanie a bol obvinený z prečinu poisťovacieho podvodu, pričom jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá - uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry sp.zn. Pv 128/05 zo dňa 23.01.2007. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 1T 104/2007, právoplatným 26.02.2011, bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený, lebo skutok nebol trestným činom. Navrhovateľom uplatňované nároky na náhradu škody po právnej stránke posúdil podľa zákona číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, ods. 2 § 17 ods. 2, ods. 3) v spojení s ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 442 ods. 1, § 443). Vo vzťahu k námietke odporcu týkajúcej sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie ustálil, že v danom prípade je pasívne legitimovaným odporca tak, ako ho navrhovateľ označil v návrhu, a teda orgánom vystupujúcim v mene Slovenskej republiky má byť Ministerstvo vnútra SR. Tento svoj záver odôvodnil tým, že navrhovateľ označil za nezákonné rozhodnutie príslušníka policajného orgánu o vznesení obvinenia zo dňa 16.11.2006, a teda pokiaľ mal škodu spôsobiť vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru, je príslušné na konanie za štát - Ministerstvo vnútra SR. V tejto súvislosti tiež poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR neodstúpilo žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie

nároku inému orgánu štátu, samo o nej nerozhodlo tak, že ju neuznáva, a preto za danej situácie založilo svoju pasívnu legitímáciu v spore. Podotkol, že na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že s účinnosťou od 01.01.2013 došlo k zmene zákona číslo 514/2003 Z.z. a v tejto súvislosti dodal, že zisťovanie príslušného orgánu konajúceho za štát podľa tejto neskoršej právnej úpravy by znamenalo v danom prípade neprípustnú retroaktivitu. Ďalej konštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.11.2006 vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia, nakoľko oslobodenie spod obžaloby má z hľadiska ustanovenia § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Navrhovateľovi tak priznal náklady vynaložené na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 548,78 eur, náklady na vyhotovenie odborného vyjadrenia v sume 132,78 eur a náklady na vyhotovenie fotokópií listín z trestného spisu v sume 10,30 eur. Navrhovateľovi priznal aj náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 141,26 eur (t.j. odmena za dva úkony právnej služby - prevzatie veci a spísanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a 2 x režijný paušál), ktoré posúdil podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako príslušenstvo pohľadávky, pretože predstavujú náklady vzniknuté navrhovateľovi v súvislosti s uplatnením jeho pohľadávky na náhradu škody. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka ustálil, že odporca sa dostal do omeškania s plnením dňa 24.04.2012, teda prvý deň po dni, keď odporca, pred uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, oznámil navrhovateľovi listom, že jeho nárok neuspokojí. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa príslušenstva návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol neúspešný len v nepatrnej časti týkajúcej sa príslušenstva, priznal plnú náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bolo návrhu navrhovateľa vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bol návrh aj v tejto časti zamietnutý dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., pretože v predmetnej veci nebola daná právomoc súdu, súd konal s procesne nespôsobilým orgánom verejnej moci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu rozhodnutiu. Namietal nedostatok právomoci súdu prvého stupňa posudzovať v danej veci zákonnosť, respektíve nezákonnosť rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní poukazujúc na to, že súd je v konaní podľa zákona číslo 514/2003 Z.z. viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým sa konštatuje nezákonnosť rozhodnutia, a prípadnú nezákonnosť nemôže posudzovať ani ako predbežnú otázku. Mal za to, že v danom prípade nie je daná právomoc občianskeho civilného súdu určovať, či rozhodnutie, ktoré nebolo na to príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť, je alebo nie je zákonné, a už vôbec nie v prípadoch, ak ide o rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktorých postup upravujú na to príslušné právne normy. V danom prípade bola dozorujúca prokuratúra orgánom príslušným posudzovať, či bolo uznesenie o vznesení obvinenia zákonné alebo nezákonné, a pokiaľ tento príslušný orgán zamietol ako nedôvodnú sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia, je týmto rozhodnutím dozorujúceho prokurátora, v predmetnom - civilnom (občiansko-právnom) konaní, súd viazaný. Poukazoval na nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra SR, ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky. V tejto súvislosti argumentoval, že v danej veci nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia prokurátorom a ani k odmietnutiu obžaloby prokurátora príslušným súdom a poverený príslušník policajného zboru v predmetnej trestnej veci nikdy nekonal v rozpore so záväzným pokynom dozorujúceho prokurátora, a preto orgánom procesne spôsobilým konať v mene Slovenskej republiky mala byť v tejto veci Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Zdôraznil, že podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena rozhodnutia, na to príslušným orgánom, ktorá podmienka v tomto prípade splnená nebola, nakoľko rozhodnutie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť po tom, ako bola sťažnosť navrhovateľa, ako obvineného, proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako neopodstatnená, a preto súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil uvedené uznesenie ako nezákonné. Vytykal súdu prvého stupňa, že sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal skutočnosťami predchádzajúcimi vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia, a teda vôbec nevzal do úvahy to, na základe akých dôkazov bolo proti navrhovateľovi vznesené obvinenie. V tomto smere poukazoval na to, že podstatným dôkazom bol znalecký posudok číslo 38/2006, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že dopravná nehoda nemohla vzniknúť a mať priebeh tak, ako bolo uvedené v protokole o nehode v cestnej premávke. V danom prípade preto všetky dôkazy zabezpečené pred vznesením obvinenia proti navrhovateľovi nasvedčovali tomu, že z jeho strany došlo k spáchaniu trestného činu. Vzhľadom na uvedené dôvodil, že dôkazy

zadovážené v tomto štádiu konania bolo možné považovať za dostatočné na vznesenie obvinenia, pretože na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sa nevyžaduje istota, ale len odôvodnený záver. Namietal priznanie nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s poukazom na druhú vetu §-u 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorej vyplýva, že súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že jeho tvrdenia o nedostatku právomoci súdu v predmetnej veci sú bez právneho významu. Poukazoval na to, že nezákonným rozhodnutím je v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia, a pretože bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej mu týmto nezákonným uznesením, keď oslobodenie spod obžaloby má, na účely zodpovednosti štátu za škodu, rovnaké dôsledky, ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Argumentoval, že pokiaľ sa odporca domnieval, že nie je procesne spôsobilým orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky, bol povinný postúpiť jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody príslušnému orgánu, čo však neurobil. Stotožnil sa so závermi súdu prvého stupňa, že v danom prípade boli splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným uznesením o vznesení obvinenia. Za opodstatnený považoval aj svoj nárok na náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku, ktoré treba považovať za príslušenstvo ním uplatnenej pohľadávky na náhradu škody. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti v medziach dôvodov podaného odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa (§ 213 ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie odporcu je čiastočne dôvodné, pretože pokiaľ súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi úroky z omeškania aj z nákladov, ktoré vynaložil v podobe trov právneho zastúpenia na predbežné prerokovanie žiadosti o náhradu škody, vychádza rozsudok súdu prvého stupňa z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa na náhradu škody a na posúdenie opodstatnenosti tvrdení odporcu z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že je daná zodpovednosť odporcu za škodu vzniknutú navrhovateľovi nezákonným rozhodnutím policajného orgánu, pričom svoje dôvody vedúce k priznaniu nároku na náhradu škody v podobe vynaložených trov obhajoby a nákladov trestného konania, vrátane jeho príslušenstva v podobe nákladov na predbežné prerokovanie nároku, aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil.

Súd prvého stupňa aplikoval na zistený skutkový stav správne ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom do 31.12.2012, tieto správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou. Správne ustálil Ministerstvo vnútra SR, ako orgán konajúci v mene štátu, v zmysle § 4 ods. 1, písm. b/ uvedeného zákona, nakoľko škoda bola spôsobená v trestnom konaní vydaním uznesenia o vznesení obvinenia policajným orgánom - príslušníkom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III. Trovy obhajoby, ako aj náklady na vypracovanie odborného stanoviska a na vyhotovenie fotokópií z trestného spisu, ako správne uviedol súd prvého stupňa, boli vynaložené v priamej príčinnej súvislosti s odvrátením následkov vzniknutých vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, a teda boli bezprostredne vyvolané rozhodnutím príslušníka OR PZ o vznesení obvinenia; v prípade, ak by nebolo došlo ku vzneseniu obvinenia, neboli by potrebné ani úkony obhajcu, či náklady na zabezpečenie dôkazov, smerujúce k zbaveniu navrhovateľa vzneseného obvinenia. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca nepostúpil žiadosť navrhovateľa na predbežné prerokovanie nároku inému (vecne príslušnému) orgánu štátu postupom podľa § 4 ods. 3 v spojení s § 15 ods. 2 uvedeného zákona, dôvodnosť tejto posúdil vo svojej kompetencii tak, že jej nevyhovel, pretože neboli splnené zákonné podmienky v podobe existencie nezákonného rozhodnutia a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. V tejto súvislosti možno vyvodiť záver, že za daného stavu vzniklo navrhovateľovi právo domáhať sa na súde svojho nároku na náhradu škody (§ 16) proti štátu, zastúpenému práve tým orgánom, ktorý jeho nárok

na náhradu škody neuspokojil na základe, u neho riadne podanej, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Odvolací súd nepovažoval za náležitú obranu odporcu, že sa mal v danej veci aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. v znení novely č. 412/2012 Z.z., účinnej od 01.01.2013, ktorou došlo ku špecifikácii orgánov, ktoré majú konať za štát. V tomto smere správne uviedol aj súd prvého stupňa, že jej aplikáciou by došlo k neprípustnej retroaktivite vzhľadom na to, že ku zrušeniu nezákonného rozhodnutia na základe oslobodzujúceho rozsudku, ako aj ku začatiu tohto konania, došlo pred nadobudnutím účinnosti novely, a preto ju nemožno aplikovať na skôr vzniknuté právne vzťahy a nároky z nich vyplývajúce. Odporca preto neopodstatnene namieta, že orgánom konajúcim v mene štátu mala byť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Správne súd prvého stupňa aplikoval § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a tento správne vyložil v súlade s konštantnou judikatúrou, ktorá ustálila, že ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a že oslobodenie spod obžaloby má vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť (R 70/1994). Ako správne poznamenal aj súd prvého stupňa, súdna prax pri týchto záveroch sledovala potrebu odčinenia majetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, keď nemožno od obvineného spravodlivo požadovať, aby znášal materiálne dôsledky rozhodnutia o vznesení obvinenia v podobe vynaložených trov na svoju obhajobu, keď sa neskôr ukázalo vznesené obvinenie nesprávnym a trestné stíhanie sa skončilo tak, že na neho treba pozeráť ako na nevinného. Prijaté rozhodnutie vychádzalo z právnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, avšak jeho právne závery sú plne aplikovateľné aj v prípade právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.07.2004 (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 M Cdo 15/2009). Odvolací súd si taktiež osvojil právne závery zaujaté v tomto rozhodnutí, nemal dôvod sa v danej veci od nich odchyliť a zhodne s právnym záverom súdu prvého stupňa, na ktorom spočíva jeho rozhodnutie, dospel k záveru, že sú dané zákonné predpoklady vzniku nároku navrhovateľa na náhradu škody spôsobenú mu uznesením príslušníka PZ o vznesení obvinenia, keď jeho účinky v priebehu ďalšieho trestného konania boli v dôsledku jeho nezákonnosti, oslobodením spod obžaloby, zrušené. Vzhľadom na uvedené závery nepovažoval odvolací súd za právne významné námietky odporcu týkajúce sa nedostatku právomoci civilného súdu posudzovať ne/zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Rovnako za irelevantné považoval odvolací súd preskúmať v tomto konaní, či dôkazná situácia nasvedčovala spáchaniu trestného činu zo strany navrhovateľa, a preto sa odporca neopodstatnene dovoľával v predmetnej veci skutočností, ktoré predchádzali vzneseniu obvinenia proti navrhovateľovi.

Právny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľom uplatňované náklady na predbežné prerokovanie nároku je potrebné posudzovať ako príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o náklady spojené s uplatnením nároku na náhradu škody, je konformný s doterajšou súdnou praxou, a niet žiadneho významného dôvodu, pre ktorý by sa mal odvolací súd pri aplikácii vety druhej §-u 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. odchyliť v danej veci od záverov ňou prezentovaných.

Pokiaľ však súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi úroky z omeškania aj z nákladov na predbežné prerokovanie nároku, vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky na náhradu škody predstavujú jej príslušenstvo, a preto v tomto prípade neprichádza do úvahy, v prípade omeškania s ich zaplatením, priznanie príslušenstva v podobe úrokov z omeškania.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že prax súdov sa ustálila na názore, že Občiansky zákonník neumožňuje veriteľovi požadovať vo vzťahu k dlžníkovi príslušenstvo (úrok z omeškania), v prípade omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, ktorý záver vychádza z úvahy, že úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa ust. § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka a jeho všeobecného chápania v právnej teórii, rozumie peňažné plnenie (istina), na ktoré má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (za predpokladu, že možno nárokovať sankciu za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je

podmienečný platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká i akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť uhradiť už úroky vzniknuté do zániku tohto vzťahu. Tento právny názor je plne aplikovateľný aj prejednáwanej veci. Pokiaľ totiž možno príslušenstvo požadovať len z pohľadávky v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka; teda ak má veriteľ právo žiadať od dlžníka plnenie vyplývajúce zo záväzkového vzťahu; v prípade náhrady nákladov na uplatnenie pohľadávky, nejde o pohľadávku podľa ust. § 488 Občianskeho zákonníka, ale o príslušenstvo pohľadávky, a preto nastáva obdobná situácia, ako pri nároku na úroky z omeškania z úroku (či už zmluvných alebo zákonných). V ust. § 121 ods. 3 Obč. zák. je príslušenstvo pohľadávky vymedzené kogentným spôsobom, a preto priznanie príslušenstva v podobe úrokov z omeškania z príslušenstva v podobe nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nemá oporu v tomto a ani v žiadnom inom ustanovení zákona.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno zhrnúť, že odporcom v odvolaní uplatňované námietky sú opodstatnené len čo do priznania úrokov z omeškania z nákladov na predbežné prerokovanie nároku vo výške 141,26 eur, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti týkajúcej sa zaplatenie úrokov z omeškania, zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že tieto navrhovateľovi priznal len zo sumy 691,86 eur, v ktorej výške mu vznikol nárok na náhradu škody (pohľadávka), vo zvyšnej časti, týkajúcej sa priznania úrokov z omeškania zo sumy 141,26 eur, návrh zamietol a výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 833,12 eur ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.3 O.s.p. a § 151 ods.1 vety prvej O.s.p. a len v nepatrnnej časti neúspešnému navrhovateľovi v odvolacom konaní, na základe jeho návrhu, priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vznikol právnomu zástupcovi navrhovateľa nárok na odmenu vo výške 51,45 eur za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 24.04.2013 a 1 x paušálna náhrada v sume 7,81 eur a k tomu 20% DPH v sume 11,85 eur. Navrhovateľovi tak vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 71,11 eur. Náhradu trov konania je odporca povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.